

r'Ergste r'beste

door
D. MENKENS - v/d SPIEGEL.

NAAML. VENN. W. D. MEINEMA DELFT.

'T ERGSTE — 'T BESTE

DOOR

D. MENKENS-V. D. SPIEGEL

GEILLUSTREERD DOOR JAN LUTZ

NAAMLOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA — DELFT

DE WIND WAS TOCH STERKER DAN ZE HADDEN GEDACHT.

HOOFDSTUK I.

DAT KAN LEUK WORDEN.

„Jullie zult nooit raden, wie me vanmiddag heeft opgebeld,” zei mijnheer Dijkstra, toen hij van kantoor kwam.

Mevrouw, Fred en Wout raadden om het hardst, maar 't was telkens mis.

„Oom Henk,” zei mijnheer ten slotte.

„Toch geen zwaarigheid?” vroeg mevrouw.

„Nou, wat je zwaarigheid nóémt,” antwoordde mijnheer. „Onze jongens vinden het stellig een verschrikkelijk geval.”

„Wat is er dan, vader?” riep Wout.

„Toe, zèg het nou, vader,” zei Fred.

„Oom kan jullie van de zomer niet te logéren hebben,” vertelde vader nu.

Dàt was je wat! Niet logeren bij oom Henk, die daar zo fijn woonde in het mooie dorp aan het meer? Nee maar, dat was héús verschrikkelijk. Hoe kwam dat nou? Ze logeerden er anders altijd in de grote vakantie. 't Was zo léúk bij oom en tante. 't Was er zo'n gezellig groot gezin. Er waren twee grote zoons, twee meisjes en dan nog twee jongens, die even oud waren als Fred en Wout. Die jongens, Jan en Piet heetten ze, waren óók twaalf en elf jaar. Wat hadden ze het altijd fijn met z'n vieren! Als ze dan gingen roeien of zwemmen of vissen Als ze dan met de grote neefs gingen zeilen

„Hoe kòmt dat, vader?“ vroeg Fred.

„Omdat oom eindelijk eens geslaagd is met woningruil,“ antwoordde vader. „Je weet wel, dat vooral tante zo graag eens een vakantie wou doorbrengen in de bossen en dat oom al vaak geprobeerd heeft z'n huis voor een maand te ruilen met iemand uit zo'n streek. Omdat ze bij oom met z'n achten zijn, gelukte het nog nooit, maar nú is het in orde. Een familie uit Velp komt in ooms huis en oom gaat met het hele gezin naar het huis van die mensen in Velp.“

Vreselijk jammer vonden de jongens het.

„Dat zullen je neefs en nichten wel niet met je ééns zijn,“ zei vader.

„Piet en Jan vonden het anders maar wat fijn, als we kwamen,“ mopperde Fred.

„Maar ze vinden het natuurlijk nòg fijner om naar Velp te gaan,“ dacht Wout.

„Ja,“ zei moeder, „en laten wij proberen blij te zijn mèt hen. Jullie moet niet zo enkel en alleen aan jezelf denken. We zullen wel eens zien of we niet iets anders voor jullie vinden. 't Duurt nog lang eer de grote vakantie er is. We hebben nog bijna drie maanden de tijd, om plannen te maken. Daarvoor liet oom het ons bepaald al zo vroeg weten.“

„Nee,“ zei vader, „dat heeft een àndere reden.“

De jongens keken op. Vader zei dat zo — zo — nèt of hij een verrassing voor ze had.

„Oom vróég me iets,“ ging vader voort.

„Wat dàn, vader?“ riepen Fred en Wout tegelijk.

„Oom vroég me,“ antwoordde vader heel langzaam, „oom vróég me of — jullie in de Paasvacantie kwamen.“

„O, fijn, vader! O, éinig, hè moeder! O, over een week hèbben we al vakantie. Réuze!“

„Ze vragen nièt eens, of wij het góéd vinden,” zei moeder.

„Maar u vindt het goed,” juichte Wout. „Dat zie ik aan uw gezicht. We mógen, hè vader? Já, hè moeder?”

Natúúrlijk, ze móchten.

„En wannéér dan?”

„Zodra jullie vacantie begint, heeft oom gezegd.”

„Dus Woensdag al, vader? We krijgen Woensdag om twaalf uur vacantie.”

„Of ze ook haast hebben, om van ons wèg te komen, hè moeder?” zei vader op een toon, of hij er bedroefd over was.

„Ja,” zuchtte moeder, „die kinderen hebben het thuis ook zó slecht”

De jongens lachten. Ze wisten wel, dat vader en moeder daar niets van meenden, dat ze blij waren mèt hen. O, 't was toch ook zo heerlijk, over een kleine week al te gáán. Nu was het Dònderdag. Over zes dagen wáren ze er al om deze tijd.

„Nog maar zès nachtjes slapen,” zei Wout, toen ze 's avonds naar bed gingen.

„Of wakker liggen van de vóórpret,” lachte Fred. „Toch is het wel jammer, dat we van de zomer er niet heen kunnen, jô,” ging hij voort. „We zullen nou niet zoveel op het water kunnen zijn.”

„Wou je dan nou soms lièver thuisblijven?” vroeg Wout.

„Nee, 'k wou liever nou gáán en van de zomer niet thús blijven,” was het antwoord.

„Vertèl dat maar aan tante,” zei Wout. „Misschien laat ze dan om jou Velp wel schieten.”

Toen Fred al lang sliep, lag Wout nog wakker. Dat was wèrkelijk van de voorpret. Want zo blij als die Wóút was

Zie je, als ze in de zomervacantie gingen, was het wel leuk, maar één ding was zo jammer. Wout mocht niet zwemmen. Dat was hem door den dokter verboden. Hij werd altijd zo gauw verkouden en was er dan vreeslijk benauwd bij. Als klein kindje al had hij in hevige mate aan asthma geleden. 't Was nu veel beter, o ja, en 't zou wel helemáál beter worden, dacht de dokter, maar bij elke verkoudheid kwam het toch nog terug. Daarom moest er voor gezorgd worden, dat hij zo min mogelijk verkouden wàs. Daarom mocht hij ook niet zwemmen.

„Nòg niet,” had de dokter 't vorige jaar gezegd. „Nog een paar jaar moet je het laten, Wout. Later mag je óók wel in 't water, hoor jongen, maar eerst moet je helemaal béter zijn.”

Helemaal beter was hij nog niet. Dit jaar zou het dus ook weer wezen: „nòg niet.”

Och, en als ze dan bij oom Henk logeerden, was dat wel erg vervelend. 't Huis lag aan het water, de tuin grensde aan het meer. Fred en de neefs liepen de halve dag in 't badpak, waren soms meer in het water dan er buiten. Wout liet zelden merken, hoe hij verlangde mee te spartelen in 't koele nat, en klaagde er ook niet over, dat hij zich verveelde, terwijl de anderen zwommen.

Toch wàs dat zo.

Nu, in April, werd er natuurlijk nièt gezwommen. Aan alles zou hij daarom kunnen méédoen, want roeien en zeilen mocht hij wel. Deze keer zou ook voor hèm de pret volkomen zijn. Daarom was hij zo blij, zo héél blij. Daarom kon hij van blijdschap niet in slaap komen.

Eindelijk, eindelijk zweefde hij dromenland in.

HOOFDSTUK II.

PIJN EN ANGST.

Wat hadden de dagen lang geduurd!

Nu is het Dinsdagavond.

Nu wordt al vast de koffer gepakt.

„Mòrgen, jô, mòrgen,” zegt Fred voor de zoveelste keer.

„Ja,” zegt Wout.

't Komt er niet zó uit als je zoudt verwachten, maar Fred is veel te vrolijk, om daar acht op te slaan.

Moeder merkt het óók niet. Die is druk bezig met inpakken.

Vanmorgen is Wout nog even luidruchtig geweest als Fred.

Nu kost het hem moeite, om een blij gezicht te zetten.

Vanmiddag in school is de buikpijn weer begonnen, die rare pijn, die hij tegenwoordig telkens heeft. En hij is zo misselijk. Hij weet niet hoe hij straks moet éten. 't Liefst ging hij direct naar bed net zoals hij een week of wat geleden gedaan heeft. Toen had hij ook zo'n erge pijn, maar in bed was het gauw wat beter geworden en de volgende morgen voelde hij er niets meer van.

Ja, maar nu wil hij zich góéd houden. Moeder is altijd zo gauw ongerust. Dat was ze de vorige keer ook al geweest. Toen had ze hem de volgende morgen bijna niet naar school willen laten gaan. Nú zou hij

misschien niet wèg mogen, als ze hoorde, dat hij weer precies dezelfde pijn had.

Nee, hij móét opblijven, hij móét meeëten.

Onder het eten merkt moeder wèl, dat er wat aan hapert. Ze hebben spinazie. Die lust hij altijd zo graag. Nu wil hij er maar erg weinig van hebben en kan dat beetje bijna niet wèg krijgen.

„Schéélt er wat aan, Wout?” vraagt moeder.

„Welnee, moeder, maar 'k heb niet veel trek,” antwoordt hij.

„Morgen bij tante heeft hij wel méér trek,” zegt Fred. „Daar eet hij altijd als een wolf.”

„Ja,” lacht vader, „daarom zorgt hij er nou al vast voor, dat er plááts in z'n maag is.”

Wout lacht ook maar.

Moeder vindt, dat hij wel wat bléék ziet. Hij zal toch niet weer verkóúden worden? „Heeft hij soms keelpijn?”

„Helemaál niet, moeder,” antwoordt Wout, blij, dat hij nu de waarheid zeggen kan.

Wat een uitkomst, als het bedtijd wordt! Hij hoeft helemaal niet gewaarschuwd te worden. Hij stapt al op, eer moeder iets zegt.

Fred draalt nog even. Hij wil graag zijn hoofdstuk uitlezen. 't Måg. Hij is toch ook immers een jaar ouder?

't Is zeker een erg làng hoofdstuk, want als hij boven komt, ligt Wout er al in.

„Wat heb jij een haast vanavond,” zegt Fred.

„'k Wil slapen,” broemt Wout.

„Och ja, des te eerder is het mörgen,” lacht Fred.

Wout is blij, als het licht uitgaat. Als hij eerst maar geslapen heeft, dàn zal het wel beter zijn. 't Is eigenlijk al veel beter, nu hij ligt. Zo plat op zijn rug liggend, voelt hij er veel minder van.

Als moeder, eer ze zelf naar bed gaat, nog even naar de jongens komt kijken, slapen ze beiden. Fred ligt als altijd op z'n rechterzij met opgetrokken knieën.

Wout ligt op z'n rug, de benen gestrekt. Zo ligt hij anders nooit. Toch sláápt hij, dat merkt moeder wel. Hij ziet nu ook niet bleek. Hij heeft zelfs meer kleur dan anders.

Ze roept er vader bij.

„k Vertróúw het toch niet helemaal met Wout,” zegt ze.

„Kom, kom,” stelt vader haar gerust, „niet zoveel zorgen. De jongen hoest immers niet en hoe lang is het al niet geleden, dat hij voor 't laatst verkouden was? Hij is juist heel goed tegenwoordig.”

„Och ja,” zegt moeder, „'t uitgaan zit hem natuurlijk in de bol.”

Dan gaan vader en moeder óók slapen. Dan wordt het donker in huis en héél stil.

Lang duurt de stilte niet.

In de kamer van de jongens klinkt een zacht gekreun.

Och, die Wout! In zijn slaap heeft hij zich op de zij willen leggen en is daardoor met hevige pijn wakker geworden.

O, o, 't is zo èrg! Zó'n buikpijn heeft hij nog nóóit gehad.

Hij probeert zich op te richten. 't Kost móéite. 't Verergert de pijn nog. Ja, maar hij is zó akelig . . . Hij wil er uit. Als hij wat drinkt, zakt misschien dat rare weeë gevoel in zijn maag. Voorzichtig maar, anders wordt Fred wakker.

Ai!

Bijna had hij het uitgegild.

Nee, hij kàn er niet uit. Z'n ene been kan hij onmogelijk oplichten. Als hij dat maar even beweegt, is het

of duizend priemen hem doorsteken. Nee, hij moet maar stil op zijn rug blijven liggen, dàt is nog het beste.

Arme Wout! Met opeengeperste lippen doorstaat hij de pijn, die àl feller wordt. Soms schijnt het iets te bedaren, maar dan komt het even later in heviger mate terug.

Gelukkig slaapt Fred dóór. Die mag niets horen. Nee, want als hij iets hoorde, ging hij natuurlijk móéder roepen.

Ja, maar hij is zó akelig Hij wil er uit.

Moeder! Hè, 't zou toch wel héérlijk zijn, als moeder nu bij hem was. Moeder wist altijd raad. Moeder zou er warme doeken opleggen. Dat zou wel helpen.

Ja, maar 't is al zo warm.

't Gloeit en brandt

Kou gevat natuurlijk. Maar diep onder de dekens kruipen.

Maar weer proberen te slapen. 't Móét morgen beter zijn. Ja, het móét.

De slaap blijft weg.

Hévigter wordt de pijn. Als — als het nu morgen eens nièt beter is?

Dan moet hij thuisblijven.

Dan kàn hij niet weg.

O, maar dat zou tè erg zijn. Thuisblijven? Nu? Juist nu het zo héél leuk zal worden?

Wat zei vader ook onlangs, toen móéder buikpijn had? „Gelukkig, dat het niet rèchts zit, anders moesten we bang zijn voor de blinde dàrm.”

Rechts! Bij hem zit het rechts. Zou hij dan blinde-dàrmontsteking krijgen?

Vreselijk! Dan zou hij naar het ziekenhuis moeten!

Nee, nee, nièt naar het ziekenhuis! Hij wil naar oom en tante! Hij wil roeien en zeilen en

Een nieuwe aanval van pijn doet hem wild met de armen slaan. Fred schijnt wàkker te worden.

„Hè?” zegt hij slaperig. Dan draait hij zich om en zwijgt.

't Zakt weer wat bij Wout. Ja, maar over gáát het niet. Dikke tranen glijden hem langs de gloeiende wangen. Tranen van pijn, maar meer nog van angst.

Zou hij toch maar roépen? Nee, nee, nog even wachten.

Hè, als het nou eens beter werd!

Als

Als hij eens bàd!

Ja, hij heeft wel gebeden, eer hij in bed stapte, maar toen had hij er z'n gedachten niet goed bij. Toen heeft hij zich maar gehaast, om gauw kláár te zijn. Zulk bidden is niet goéd. Zulk bidden is eigenlijk zònde. Je moet bidden met heel je hart, dàn is het pas goed.

Wout dóét het. Wout bìdt met heel z'n hart. Maar de pijn blijft.

HOOFDSTUK III.

'T MOEST DAN TOCH MAAR.

„Moeder, kom eens, Wout doet zo raar.”

Mevrouw Dijkstra schrikt wakker, als Fred met deze woorden de kamer binnenstormt. Vader ontwaakt ook.

„Doet Wóút zo raar? Is hij benauwd?”

Moeder wacht nièt eens op het antwoord, is haar bed al uit en haast zich naar haar zieken jongen.

Ziek is hij, èrg ziek, dat ziet ze direct.

Vader komt ook. Vader zegt: „Er moet onmiddellijk een dokter komen.”

„Nee vader,” huilt Wout, „nee, 't wordt misschien zó wel beter. Als er een”

Verder kòmt hij niet. Hij moet overgeven.

Vader is de kamer al weer uit, kleedt zich haastig aan. Hij vreest, dat hij al begrijpt wat er aan scheelt.

„'k Gá hoor,” zegt hij even later om de hoek van de deur.

„Och,” zegt moeder, „'k geloof, dat het nu al wat béter is.”

„Ja, ja,” hijgt Wout.

„'t Is pas drie uur,” gaat moeder voort. „Voor een zieke maag kun je toch den dokter niet uit z'n bed halen?”

„Een zieke maag? En hij heeft buikpijn.”

„'t Wordt heus al beter,” verzekert Wout.

Dan twijfelt vader.

Een half uur later echter is het zo erg, dat ook

moeder niet langer durft wachten. En voor Fred naar school gaat, ligt Wout al in 't ziekenhuis.

Als Fred uit school komt, is Wout al geopereerd.

„De dokter is gelukkig tevréden, vent,” zegt moeder, als ze zijn bedrukt gezicht ziet.

„Wanneer er niets bijkomt, hebben we hem over een dag of tien weer thuis.”

„Maar dan kan hij toch niet uit,” antwoordt Fred mistroostig.

„Alsof dát het ergste zou zijn,” zegt vader, die juist de kamer binnenkomt. „Jongen, 't is me zo'n pak van 't hart, dat de operatie gelukt is. Laten we daar God voor danken en niet morren over zulke kleinigheden.”

Fred vindt het géén kleinigheid, dat er van de reis niets komen kan. Hij kijkt op de klok. Bij half één is het. Over een uur zouden ze anders naar de trein zijn gegaan.

„Weten oom en tante het al, vader?” vraagt hij.

„Ja, 'k heb opgebeld, zodra ik wist, dat de operatie geslaagd was. Oom en tante schrokken er van, dat begrijp je. Ik heb meteen gezegd, dat ze jou vanmiddag ook niet hoefden te verwachten.”

„Vanzèlf,” zegt Fred.

„Als het goed blijft gaan met Wout, kan jij morgen of overmorgen wel vertrekken.”

„Ik, vader? Zonder Wóút? Nee hoor!”

„'t Geeft Wout niets of jij thuisblijft,” antwoordt vader. „Waarom zou jij je de hele vakantie hier lopen vervelen? Piet en Jan hebben ook zo op jullie komst gehoopt. Beter dat ze er één zien verschijnen dan helemaal niemand.”

„'t Is zo naar voor Wout,” zegt Fred en kijkt vragend moeder aan.

„Ja,” antwoordt moeder, „je kunt dan heel niet naar

hem toe, maar aan de andere kant zullen de dagen voor jou alleen hier ook wel saai zijn. Och, laten we maar afwachten, er kan nog zoveel gebeuren.”

Die laatste woorden eindigen in een zucht. Moeder had samen met vader Wout even mogen zien na de operatie. Ze was geschrokken. Wat zag die arme jongen bleek! De zuster had haar gerustgesteld en gezegd, dat die vale kleur wel zou wijken, als hij bijkwam, maar tòch

Wat werd er die dag naar de avond verlangd. Om zeven uur zouden vader en moeder terug mogen komen.

Hoe zou het dan met hun armen jongen zijn?

Fred wou, dat hij ook mee mocht, maar moeder zei: „Hoop maar liever, dat jij er vandaag nièt bij moogt, want dat zou een slecht teken zijn.”

Fred begréép dat wel. Als er gevaar voor Wout's leven bestond, ja, dan zou hij er natúúrlijk bij mogen.

Stel je vóór! Als Wout eens Ze hadden nóg een broertje gehad. Dat was gestorven. 't Was nog heel klein geweest, Fred en Wout waren toen zelf pas zes en vijf jaar, maar Fred herinnert zich het kleine Jantje nog bèst.

Als het zo met Wóút moest gaan

Nee, hij wou toch maar liever nièt uit logeren gaan. Hij wou elke middag op het bezoekuur naar Wóút. Dat zei hij ook 's avonds, toen vader en moeder terugkwamen en vertelden, dat Wout zoveel pijn had. De dokter had gezegd, dat er geen reden tot ongerustheid bestond en dat die pijn niets ongewoons was, maar Fred vond het toch èrg.

En héél erg vond hij bij het slapen gaan dat lege bed aan de andere kant van de kamer. Als Wout er eens nóóit meer inkwam

Gelukkig waren de volgende morgen de berichten goed. De patiënt had een rustige nacht gehad, vertelde de Zuster, toen vader om acht uur al opbelde. De pijn was ook veel minder.

Fred bad en dankte van ganser harte mee, toen vader, voor ze gingen ontbijten, Wout gedacht in zijn gebed. Fred's hart vloede over van dankbaarheid.

Wat verlangde hij naar het klokje van tweeën! 't Bezoekuur was van twee tot drie. Samen met moeder zou hij gaan. Nu het goed ging met Wout, kwam vader 's middags niét. Die zou er elke avond even bij mogen, omdat hij niet telkens verzuimen kon van 't kantoor.

„Juist leuk voor Wout,” vond Fred. „Nu heeft hij tweemaal daags bezoek. U en ik gaan natuurlijk elke middag, hé moeder?”

„Ja,” antwoordde moeder, „als jij er tenminste bij blijft, dat je niet alléén naar oom Henk gaat.”

„Ja moeder, daar blijf ik beslist bij, hoor,” zei Fred vastbesloten.

Maar — vader dacht daar anders over. Toen die iets over twaalven thuis kwam, vertelde hij, dat oom weer had opgebeld. Piet en Jan waren er niet best over te spreken, dat nu géén der neefjes komen zou, en oom had er sterk op aangedrongen, dat Fred dan tenminste een wéékje kwam, als het niet de hele vakantie kon.

„Een weekje,” weifelde Fred.

Hij wóú wel gráág, zie je?

„Zou ik dan Máándag gaan, vader?” vroeg hij.

„Ik heb met oom afgesproken, dat je vanavond komt, tenzij je beslist niet wilt,” was het antwoord.

„'k Dénk wel, dat we Wout in het eind van de volgende week weer thuis krijgen. 't Zou niet leuk zijn, als je dàn weg was. Als je nu vandaag gaat en volgende week Donderdag of Vrijdag thuishomt gelijk met Wout,

jô, dan hebben we groot feest. Wat zegt móéder er van?"

Moeder gunde het Fred ook best. Moeder zei: „Op Goede Vrijdag, Zaterdag en de beide Paasdagen is vader vrij en gaat dus 's middags mee op bezoek. Er mogen er maar twee tegelijk bij en zo zou dus telkens een van ons drieën op de gang moeten staan. Véél zou je daarom tòch niet bij Wout kunnen zijn.”

„Beslis dus maar zèlf,” hernam vader. „Wil je gáán, dan vertrek je met de trein van vijven en haalt oom je tegen zessen af. Wil je nièt, dan zal ik oom vanmiddag nog wel opbellen.”

„Ze rékenen dus al op m'n komst,” dacht Fred. „Wat zóú ik?”

„Als Wout het maar niet vervelend vindt,” zei hij.

„Kom nou, dat gelóóf ik niet,” antwoordde vader, „zo is Wout niet. Dàcht je wel, moeder?”

Moeder gaf niet direct antwoord.

„'t Baat Wout niets of Fred thuis blijft,” zei ze ten slotte. „Dus als hij zin heeft, moet hij maar gáán.”

Zin?

Ja, zin hàd Fred er toch eigenlijk wel in. Hij zou het dan maar dóén.

HOOFDSTUK IV.

OP HET BEZOEKUUR.

Goede Vrijdag!

Een strálende lentedag.

Lang was het voorjaar koud en guur geweest. Nu leek het zomer.

Wout lag voor een van de ramen, die uitzicht gaven op de mooie tuin van 't ziekenhuis. Hij zag de goudig glanzende zonneplekken op het grote grasveld, hij zag de crocussen hun paarse kelken heffen uit het groen, hij zag het tere geel der eerste narcissen, hij zag wazige wolkjes drijven en het bleke blauw van de lucht, hij hoorde het sijpen der blije vogeltjes, hij hoorde ook wel de vrolijke stem van de zuster, die de lente van buiten naar binnen wou brengen, maar 't kon hem allemaal niets schelen.

Hij wist wel, dat het Goede Vrijdag was, maar ook dit liet hem koud.

Wat hem betrof had het mogen regenen, wat hem betrof was het vandaag een schóóldag geweest.

Nu moest hij maar aldoor denken: Fred in Meerdorp en ik hier.

Hij had niet gedàcht, dat Fred alleen zou gaan.

Fred had zoveel meêlij betoond in die bange nacht, Fred had gehuild, toen hij werd weggedragen. Woensdagavond had moeder gezegd, dat Fred zo naar hem verlàngde en Donderdag ging hij wèg, alléén.

O ja, hij had nog wel gezegd, dat hij het zo akelig

vond, alléén te moeten gaan, maar dat had Wout niet gelóófd. Wout had smalend gezegd: „wou je dan soms liever, dat jij hier lag en dat ik alleen ging?”

„Nee, maar — maar d'r is toch niks an zonder jou,” had Fred toen gestotterd.

Bijna had Wout hierop geantwoord: „Blijf dan thuis,” maar dat had hij gelukkig nog ingehouden. Nee, als Fred niet uit zichzelf wou thuisblijven, moest hij het laten.

Hij was bóós op Fred. Die was maar gewoon gegáán, net of er niets gebéúrd was.

En nou — met dat mooie weer — nou maakten ze misschien wel een autotocht, oom met de jongens, of ze gingen roeien

O, dat gezicht van Wout stond zo somber. De zuster had al wel driemaal gevraagd of er iets aan schéélde, of hij soms nog pijn had.

Nee, pijn had hij niet meer, maar er scheelde hem genoeg.

Natuurlijk vertelde hij daarvan niets aan de zuster. Die kon er toch óók niets aan doen. Niemand kon hem blij maken, nee niemand.

Er was nòg iets, dat Wout hinderde, iets, dat hem nog méér verdriet deed dan het vertrek van zijn broer.

Dat was — zijn vergeefs bidden. Ja, dát vond hij het allerergst. Dáárover zou hij zéker met niemand willen praten. Nee hoor, nóóit!

Maar erg wàs het.

God had hem toch kunnen verhoren?

Je las er zo vaak van in de boeken. Je las dan van jongens, die in nood waren, die baden en dan verhoórd werden.

Zouden dat allemaal maar verzinsels zijn?

Als anderen wèl verhoord werden, waarom hij dan niet?

Ha, gelukkig, daar sloeg het twee uur. Nu zou móeder wel gauw komen. Kijk, daar wàs ze al, o, en vader ook.

Even werd Wout's gezicht wat vrolijker. Hij had

De zuster had al wel driemaal gevraagd of er iets aan schéélde

vader niet verwacht. Hij had er niet aan gedacht, dat vader vandaag vrij was. 't Was dus wel echt een verrassing.

Toch — al gauw keek hij weer even donker als tevoren.

Vader praatte zo gezellig tegen hem, maar hij gaf bijna geen antwoord. Moeder schikte mooie bloemen

in een vaas, moeder had van die fijne, heel grote sinaas-appels meegebracht, maar hij k  ek er bijna niet naar.

„De dokter is bizonder tevreden, jongen,” zei vader. „Als het zo d  orgaat, mag je over een week al naar huis.”

„Maar dan is toch de vakantie zowat voorbij,” mopperde Wout.

„O, maar ik geef je er nog een vacantietje bij,” lachte vader. „De eerste weken hoef je dan nog niet naar school!”

„Nee, maar ik kan toch niet meer naar oom Henk,” zei Wout op een toon of hij wou gaan huilen.

„Ja,” antwoordde vader, „’t is een heel grote teleurstelling voor je, mijn arme kerel, maar laten we dankbaar zijn, dat alles zo g  ed is gegaan. ’t Had ook anders kunnen lopen. Je hadt hier wel doodziek kunnen liggen, je hadt wel kunnen sterven!”

„Ja, en ik had het ook ni  t kunnen krijgen, ik had nou ook gezond en wel bij oom en tante kunnen zijn,” antwoordde Wout op spijtige toon.

„Wout,” zei moeder, „heb jij er wel aan gedacht, welke d  g we vandaag hebben?”

„Goede Vrijdag natuurlijk,” was het antwoord.

„Juist, Goede Vrijdag, Wout,” zei moeder weer. „We denken er vandaag aan, hoe de Heiland aan het kruis moest sterven voor onze zonden. Ook voor de j  uwe, Wout! Heb je vandaag al gedacht aan die grote liefde van den Heere, heb je er Hem voor gedankt? Ik vrees van niet, want, als je gedachten bij den Heere Jezus waren geweest, kon je nooit zo ond  nkbaar, zo ontevreden zijn.”

„Maar alles is ook zo erg,” zei Wout en nu kwamen h  us de tranen. „Fred is er heen en ik — ik lig hier maar.”

„Ja,” hernam moeder, „Fred is er héén. Tegen Fred was je gisteren ook al zo onaardig. En Fred, die goeierd, die wou thuisblijven, nu jij niet meekon, maar dat vonden wij niet goed. 't Maakte voor jou de zaak niet beter, of Fred thuisbleef, en de jongen zou zich in z'n eentje maar lopen vervelen. Bovendien zou het voor de jongens van oom Henk ook allesbehalve prettig zijn geweest, als jullie nu geen van beiden waren gekomen. Daarom hebben wij gezegd: Fred, jij gáát. Wij gaan elke dag naar Wout, we zullen hem niet één bezoekuur alleen laten en meer kunnen we op het ogenblik tòch niet voor hem doen.”

„Maar als hij op ieder bezoekuur zo lelijk kijkt, weet ik nog niet, wat ik dóé, hoor,” grapte vader. „Als ik lang naar zo'n boos gezicht kijk, krijg ik er vannacht benauwde dromen van.”

Wout lachte nu eventjes. Hij deed zijn best om wat vrolijker te zijn, want wat móéder daarnet gezegd had, ja, zie je, over zulke dingen hoorde hij op het ogenblik liever niet spreken. Hij hoopte maar, dat moeder daarover niet dóórging.

Dat dééd moeder niet. Alleen zei ze bij het weggaan: „Wout, als je nou weer verdrietig wordt, mijn jongen, bid dan of de Heere je leren wil tevreden te zijn. Wat Hij doet, is altijd goed. Hij weet, waaròm dit alles over je moest komen. Hij heeft er Zijn wijze bedoelingen mee. En dank Hem er toch voor, dat Hij je leven wou sparen, dat Hij het zo góéd met je maakt.”

Toen gingen vader en moeder weg.

Eerlijk gezegd was Wout daar deze keer blij om.

HOOFDSTUK V.

UIT ROEIEN.

„Natúúrlijk gaan we vanmorgen weer roeien.”

Dat zei Piet.

„Ja zeg, en dan steken we nog eens dwars het meer over naar Iependaal.”

Dat zei Fred.

„We mogen vast niet. 't Is vanmorgen kóúd en het wááit zo.”

Dat zei Jan.

„Och jij,” bromde Piet.

Maar z'n moeder vond het óók koud en z'n vader vond óók de wind nogal sterk.

„We róeien toch, vader,” zei Piet. „Als het nou nog zeilen was”

„Wàs het maar zeilen,” zei Fred, terwijl hij de grote neefs aankeek. „We zouden 'm nou even ráken, zeg, met zo'n briesje.”

De grote neefs echter hadden er geen oren naar. Ze hadden àndere plannen.

„'t Is wel jammer, dat het weer zo omgedraaid is,” merkte een van de nichtjes op. „'t Was eerst zo mooi.”

„Laten we tevréden zijn,” zei haar zus. „Wie heeft nou ooit zúlk mooi weer gezien in April? Fred heeft het reusachtig getroffen.”

Ja, dat had hij. Heerlijke dagen had hij hier doorgebracht. Bijzonder veel genoten. Geroeid, gezeild, met de auto uitgeweest

Hij was eigenlijk niets vrolijk geweest, toen hij hier aankwam.

Die Wóút had zo raar gedaan

't Was tòch al zo akelig geweest uit te gaan, terwijl Wout in het ziekenhuis lag, en toen Fred op die Donderdag maar al te goed begrepen had, hoe èrg Wout het vond, was hij het liefst thuis gebleven. Natuurlijk kòn dat niet, hij werd hier verwacht en dus móést hij wel gaan, maar hij had in de trein zitten denken, dat het deze keer toch nooit een léúke vakantie worden kon.

Hoe hàd hij zich vergist!

't Was wèl leuk geworden.

Ja, hij had telkens aan Wout moeten denken, maar veel tijd daartoe kréég hij niet. Hier in huis was het altijd zo'n drukke, vrolijke boel, ieder zat vol grappen, de hele dag waren de jongens met elkaar buiten en 's avonds in bed kwam er van prakkizeren óók al niet veel. Nu Fred maar alléén kon komen, had tante op de kamer van Jan en Piet er een ledikant bij laten zetten. Anders had Fred een kamer met Wóút, maar zo'n jongen alléén, dàt was te ongezellig, had tante gedacht.

Of ze gelijk had gehad.

't Was 's avonds in die driepersoons-kamer soms zó'n lawaai, dat óóm er op aftrok en stilte commandeerde.

Nou, als ze stil waren, liet de slaap zich ook niet lang wachten. Dat gáát zo, als je de hele dag van de buitenlucht hebt genoten.

Gelukkig waren de berichten van thuis heel goed.

't Ging boven verwachting met Wout. Vrijdagmorgen zou hij al thuiskomen.

„Dan ga ik Donderdagavond,” had Fred gezegd.

Jan en Piet waren daarover niet zo èrg best te spreken

geweest, hadden hem graag nog een paar dagen länger gehouden, maar néé hoor, dát deed hij niet. Als Wout thuiskwam, moest hij er óók zijn.

Nu was het Woensdag. Morgenavond moest hij dus al weg. Was het wonder, dat hij nog graag een water-tochtje maakte? 't Zou stellig het laatste zijn, want de barometer liep hard achteruit.

Als het nu maar mócht.

Oom zou z'n toestemming wel geven, maar die tante was altijd zo bezorgd

„Onze jongens kunnen er wel tégen,” zei oom, „die zijn er aan gewend, maar 'k zou niet graag willen, dat Fred morgen hoestend en proestend thuis kwam.”

„Toe nou, oom,” zei Fred, „'k ben Wóút niet. Ik vat zo gauw geen kou.”

„Maar je bent er niet aan gewend zoals de onzen,” bracht tante hiertegen in. „En ik houd tòch niet van dat ronddobberen in zo'n bootje, als het stormt.”

„Kom moeder, nou maak je het te erg,” lachte vader. „Stormen dóét het niet. Me dunkt, als ze nou de jassen eens aantrokken”

„En beloofden, dat ze die áánhielden,” lachte een van de nichtjes.

„O, natúúrlijk,” antwoordde Fred. 't Was immers heel gewóón, een jas aan te hebben in April? De neefs pruttelden evenwel nog een beetje tegen. 't Roeide niets prettig, met zo'n lange, dikke jas aan.

„Dan maar liever thuisblijven,” vond hun moeder.

Nee, dáár voelden ze ook niet voor en dus móésten de jassen dan maar aan en dus móésten ze dan maar beloven, ze onderweg niet uit te trekken.

Een kwartier later al ging het er met fikse slagen op los. Ja ja, er moest gewèrkt worden. De wind was toch

meer. Tja," ging de scheepmaker voort, als praatte hij in zichzelf.

„Een lief dier was het, een tróúw dier. Nóóit zo'n hondje gezien. Zo is er geen tweede. Moet je eens hóren, jongens," vervolgde hij, harder weer. „Op een

Diè was hem nagerend en holde blaffend op het perron achter de trein aan.

keer moest mijn vader naar Amsterdam. Hij was èrg laat en moest dráven om de trein te halen. Op het laatste nippertje sprong hij er net nog in. Meteen reed de trein weg, en wát zàg mijn vader daar ineens? Onze Fok. Diè was hem nagerend en holde blaffend op het perron achter de trein aan. Vader dacht: nou, die gaat wel weer naar huis. Vader raakte met anderen aan de praat en dacht aan de hele hond niet meer.

Met een half uurtje waren ze in Amsterdam, vader gooit het portier open en wiè denk je, dat er op de treeplank zat”

„De hond,” riepen ze alle drie.

„Mis!” antwoordde de scheepmaker. „Er zat niemand.”

Toen het gelach wat minderde, wou Fred ook nog een dergelijk verhaal gaan doen, maar Jan, die al telkens op z'n horloge had gekeken, zette nu door. Ze móésten weg. 't Was meer dan tijd.

„Je haalt het wel in een kwartier,” zei Kees.

„Hoogstens twintig minuten,” dacht zijn vader.

„Dat màg ook wel,” riep Jan, diè al vooruit liep.

„Tien over half twaalf, jongens,” zei hij, toen ze in de boot waren. „Dat wordt pézen.”

„'t Is mijn beurt om te roeien,” zei Fred.

„Ja, maar voorlopig doe ik het,” antwoordde Jan.

Fred kòn wel roeien, o ja, maar nu er haast was, vertrouwde Jan het hem niet toe. Hij en Piet deden het vaker. Als ze voldoende opschoten, kan Fred het laatste eind z'n hart nog ophalen.

„Vooruit Piet,” commandeerde Jan.

Tjoep, daar gingen ze.

HOOFDSTUK VI.

BANGE OGENBLIKKEN.

„Hard gáát ie,” lachte Fred en veegde zich het schuim van 't gezicht.

Ja, het bootje schoot met kracht vooruit.

Toch keek Jan niet vrolijk.

De wind scheen werkelijk in storm over te gaan. Midden in het meer zou je kanjers van golven hebben. Nou, dan roeide je niet voor je plezier.

Fred was nooit met zulk weer op het water geweest. Enig vond hij het. Wat wipte die boot. Wat beukten die golven.

„Varen, varen over de baren”, zong hij, terwijl hij midden in de boot met de deining meedanst.

„Ga zitten!” schreeuwde Jan.

„Ga zitten, zo ver mogelijk naar achteren. Wou je, dat we over de kòp sloegen?”

„Toe zeg,” deed Fred ongelovig.

„Onzin,” riep Piet.

„Als we de golf van Iependaal uit zijn en door de branding heen in open zee komen, wordt het wel bétér,” grapte Fred.

„Ja, jij weet er een boel van,” bromde Jan binnensmonds.

Toch leek het of Fred gelijk had.

Toen ze buiten de bocht waren, danste de boot iets minder. De wind scheen wat te bedaren.

Jan herademde. Daareven was het heus griezelig. Ze

hadden toen de wind schuin op de boot gehad en dat was gevaarlijk. Als ze hem nu maar recht op de achterstevén hiëlden, waren ze met een klein kwartier aan de andere kant.

„Zorgen, dat we de wind pal in 't gezicht houden,“ zei hij tegen Piet.

Fred, die nu rustig op het achterbankje zat, vond, dat het veel te gauw ging. Meerdorp kwam al zo dichtbij

Jjjoet sloeg hem een golf over 't hoofd.

„'t Voordeel van open zee,“ overschreeuwde Piet lachend het bulderen van wind en water.

„Roeien!“ gebod Jan. De wind werd weer sterker, o ja, en nu striemde hen ook de regen in 't gezicht.

„Kostelijk,“ vond Fred. Zo zou hij de hele dag wel willen rondzwalken. Hij draaide zich om. Pràchtig, die wilde golven, fijn, zoals er de regen op neerkletste. 't Was of de regen met ze vòcht.

„Nee regen, je wint het nièt. Wou jij die gòlven de kop inslaan? Ze lachen om je. Hoor maar, ze schateren het uit.“

Nu waren zij, met z'n drieën, net vissers in volle zee.

Door de dichte regen was van Iependaal niets meer te zien. De verdwijnende oever daar vóór je vergàt je eenvoudig en aan Meerdorp, dat achter je rug al heel dichtbij moest zijn, dàcht je niet. Lùcht en wind en wàter verder niets en

„O — o — o — o! Kijk uit! Rechts! Help — help —“

„O Heere, we vergáán!“ gilde Fred, toen de woeste golven hem omsloten. Even was hij ónder, werd toen weer omhóóg gestoten.

Zwèmmen moest hij, ja, zwèmmen.

Fred zwòm. Maar zwemmen in zúlke golven bij zo'n storm is zwáár.

En zwemmen met een winterjas aan is bijna niet mogelijk.

Fred zag in de verte een stoomboot verdwijnen.

Fred zag de roeiboort drijven, onderste boven. Hij zag Jan er op kruipen. Hij zag Piet er zich aan vasthouden. Daar moest hij óók heen. 't Was niet vèr.

„Heere, hèlp me! O Heere Jezus, red me!” steeg het uit zijn ziel.

Hij zwòm en zwòm

Als in een nevel zag hij hoe Jan Piet bij zich trok, hij zag, hoe ze wanhopige pogingen deden dichterbij hem te komen, hij hoorde hun roepen De boot ging steeds verder van hem af.

Steeds moeilijker bewoog hij armen en benen.

„Heere Jezus, genade!” klonk z'n laatste, bange klacht.

Toen liet hij zich gáán. Hij kòn niet meer.

„Hij verdrinkt!” gilte Piet en, had Jan hem niet vastgehouden, hij zou zó in 't water gesprongen zijn.

„Help, help, dáár!” schreeuwde Jan.

„O, de motor van Brand,” juichte Piet.

Ja, achter de „plaat”, een klein eilandje daar vlákbij, schoot in snelle vaart een motorboot. Brand zelf stond aan het roer, de knecht gooide zijn jas uit en sprong over boord. Hij dook, kwam even later proestend boven, dook nòg eens

„Te láát!” kermde Jan.

Piet huilde.

Nòg eens dook de knecht en tóén

Hij hàd Fred!

Een vreugdekreet ontsnapte het tweetal op de omgekantelde boot. Fred was gerèd. O, gelúkkig!

Ja, daar làg Fred, zagen ze, toen ze enkele ogenblikken later ook aan boord van de motor waren gehaald.

Maar — wàs Fred wel gered? Lééfde hij? Of — zou hij toch verdrònken zijn?

„Neem jìj het roer,” gebood de schipper zijn druipnatten knecht. Hij knielde neer bij Fred, begon wild zijn armen te bewegen, keerde hem om, klopte hem op de rug.

Nog eens dook de knecht en tóén Hij hād Fred!

„Hij is dóód!” jammerde Piet.

„Lééft hij nog?” vroeg Jan met bevende stem.
Geen antwoord volgde.

Toen — ze waren juist bij de Meerdorper steiger — gulpte een golf water uit Fred's mond. Even opende hij de ogen, sloot ze dan weer.

„'t Komt in orde, maar 't was op het kantje af,” zei Brand.

„Hollen jullie nou naar huis, dan zullen wij hèm brengen. Laat je moeder niet schrikken, hoor! Zet je vrolijkste gezicht.”

Dat was niet moeilijk voor de jongens. Ze wáren vrolijk. Ze waren bijna uitbundig na de doorgestane angst. Fred lééfde.

Toch schròk hun moeder, toen ze haar twee druipende jongens zag.

„Waar is Fred?” gilde ze.

„Hij komt zó. Brand brèngt hem. Hij leeft!” riep Jan.

Piet begon te vertellen van de wind, van de regen, van de stoomboot, die ze niet vroeg genoeg hadden gezien, hoe ze in het zog waren gekomen en omgeslagen, maar moeder luisterde niet. Ze vloog naar buiten, waar vader juist aankwam.

Een paar uur later, toen ze bij de warme haard zaten, toen de dokter weer weg was en Fred rustig sliep, tóén mochten ze vertellen.

„Dat jullie die boot niet gezien of gehoord hadden,” zei moeder, toen hun verhaal uit was.

„We zaten er met de rug naar toe, moet u rekenen,” antwoordde Jan. „En 't was net in die harde bui. Je hoorde niks door de wind en de regen.”

„Mij is het een wonder, dat ze op die boot niets van het ongeluk gemerkt hebben,” zei vader. Maar dat is natuurlijk óók door het weer gekomen. 't Was bàr.”

„We sloegen niet dádelijk om,” vertelde Piet nog. „We roeiden uit alle macht, maar we kònden niet uit het zog van die boot komen.”

„'t Had nog veel èrger kunnen zijn,” zei vader. „De Heere heeft jullie op wondere wijze bewaard.”

„Ja,” zei moeder, „op wòndere wijze.”

De jongens zwegen. Maar ze dàchten hetzelfde.

HOOFDSTUK VII.

O, DIE WOUT!

Die Woensdagmiddag loeide ook om het zièkenhuis de storm. Ook dáár zwiepte regen tegen de ruiten.

Wout vond het niet erg. Hij had een mooi boek en 't was immers bijna twee uur?

Dan kwam móeder.

Die bezoekuurtjes 's middags waren toch fijn. Zaterdag, Zondag en Maandag was vader meegekomen, gisteren was hij om zeven uur even geweest, dat zou vandaag weer gebeuren en dan morgen nóg eens. Ja, dát zou dan voor het laatst zijn, want Vrijdagmorgen . . .

Hij had het hier bèst, hoor, héél best, maar toch zou het heerlijk wezen weer thuis te zijn. Hij verlangde daar ècht naar. De zuster pláágde hem er mee, ze noemde hem soms: „moeders baby”, maar dat kon hem niets schelen. Hij wou wel weten, dat hij graag naar huis ging.

Zuster was een léúkert, nou, of ze, maar 't was toch móeder niet.

Daar sloeg het twee uur. Nu zou moeder er dadelijk wel zijn.

Een paar minuten gingen voorbij. Hé, vreemd, anders kwam moeder bijna onmiddellijk na het slaan van de klok.

Há, dáár ging de deur open.

Mis. Bezoek voor den ànderen patiënt.

't Werd vijf minuten over tweeën, tien minuten . . .

Wéér ging de deur open.

Wéér bezoek, maar niet voor Wout.

Kwart over tweeën

De zuster kwam bij zijn bed.

„'t Duurt lǎng vanmiddag, hè Wout?” zei ze.
„Jongen, wat heb je een kléúr! Vindt je het zó erg?”

„'t Is zo ráár,” zei Wout kleintjes. „Als moeder
maar nièt zièk is.”

„Welnee jô, hoe kòm je er bij? Er kan toch wel wat
tussen gekomen zijn? Misschien heeft je moeder wel
visite gekregen.”

Ja, dat kòn, natuurlijk. Dan zou moeder er wat láter
zijn. Om visite helemaal wegblijven zou ze vást niet.
Hun huis was trouwens dicht bij 't ziekenhuis. Veel
tijd was er niet nodig voor een bezoek.

Halfdrie, kwart voor drieën

Weer kwam de zuster. Ze zag wel, dat Wout zich
erg opwond, en vond dit nièt goed. Ze zei: „Kom
Wout, flink zijn. Als er iets met je moeder wàs, stuurde
ze natuurlijk bericht. Denk je, dat iederéén elke dag
bezoek krijgt? Kun je begrijpen. Er liggen hier heel
wat mensen, die maar eens of tweemaal per week
iemand bij zich zien. Zo'n verwend manneke als jìj
ook bent”

Toen om drie uur alle bezoekers vertrokken waren
en de zuster met een kopje thee bij Wout kwam, had
hij zich omgedraaid, zodat ze zijn gezicht niet kon zien.

„Wout,” zei ze, „Wout, je bent toch niet bóós op
me?”

Geen antwoord.

Zuster zette het kopje neer, pakte Wout bij de
schouder. Toen moest hij wel opzien. Och, och, toen
zag zuster trǎnen.

„Maar jòngen toch,” zei ze zacht, „maak je je daar

zó door van streek? Dat moet je nièt doen. Dat zou je achteruít kunnen zetten. Denk er liever aan, dat je over twee dagen weer voorgóéd bij je moeder bent. Als er iets niet in orde was, dan had je vader wel opgebeld. Kan ik soms je ouders telefonisch bereiken?"

„Nee,” zei Wout langzaam, „néé zuster! Bij vader op kantoor is wel telefoon, maar we mogen vader alléén opbellen, als er — nou ja, als er iets héél bizonders is.”

„Nou, en dit is nièt bizonders,” lachte de zuster. „Je vader zou lelijk schrikken, als ze hem kwamen zeggen: — meneer Dijkstra, telefoon voor u van 't ziekenhuis — geloof je óók niet? Weet je, wát wel kan? Dat je moeder verkóúden geworden is. Er zijn véél mensen verkouden op 't ogenblik. 't Weer is ook helemaal omgeslagen. Eerst zo zacht en nu zo guur. En verkouden mensen moeten liever nièt in een ziekenhuis komen, tenminste niet bij patiënten, die geopereerd zijn. Dat wéét je moeder wel. Ze zal bang zijn, dat ze jou óók verkouden maakt.”

Ja, zuster kan wel gelijk hebben. Als moeder een verkoudheid te pakken had, was ze altijd erg voorzichtig, vooral met hèm.

„Hoever bèn je al in je boek?" vroeg de zuster.

Wout vertelde. Zuster kende het boek ook. Ze práátten er samen nog even over.

„Maak maar, dat je het uit hebt, eer je váder vanavond komt,” zei ze, toen ze wegging.

Ja, hij zou maar weer gaan lézen. Vader bracht allicht een ànder boek mee en dan kon dit terug.

't Lezen vlotte evenwel niet erg. Toen Wout alleen was, móést hij weer aan móéder denken.

O, wat króóp de tijd die middag. Wout keek maar telkens naar de klók. De wijzers kwámen niet vooruit.

Z'n gedachten gingen terug naar de vorige Woensdag.

Toen was de ellende begònnen. Toen was hij ook angstig geweest, maar eigenlijk niet eens zo erg als nú. Nu moest hij maar steeds denken: „als móéder eens iets ergs overkomen was,” of „als er met váder eens wat gebeurd was.”

Vader en moeder, wat wàren ze lief en góéd voor hem! Hij had de eerste dagen niets áárdig gedaan en toch waren ze blijven kómen, toch hadden ze elke dag wat voor hem meegebracht. Tegen Fred was hij óók zo raar geweest en die was óók helemaal niet kwaad geworden. Elke dag had hij een kaart gestuurd en hij zou Donderdagavond al thuishkomen, terwijl hij toch tot Maandag kon blijven, als hij wou. Ja, allemaal waren ze góéd voor hem geweest en hij had het er niet naar gemaakt.

Zou — zou er nu iets gebeurd zijn — iets als straf voor hèm?

't Kon bèst.

Eindelijk, eindelijk naderde de kleine wijzer de zeven.

Eindelijk, èindelijk stond de grote op twaalf.

Als vader nu maar gauw kwam.

Vijf over zeven, tien, kwart

Zuster kwam.

„'t Duurt al wéér lang, hè Wout?” zei ze.

„Als vader óók niet komt,” hijgde Wout

„Dan ga ik straks even naar je huìs, hoor jongen! Om acht uur ben ik vrij,” beloofde zuster.

Tien voor half acht, vijf Daar wàs vader!

Maar — wat zag vader bleek!

„Vader, o vader!” en Wout barstte in snikken uit.

Vader sloeg z'n arm om hem heen, zuster zette het scherm zó, dat niemand die twee zien kon.

„Vader, wat is er?”

„Nièts, m'n jongen, nièts! Toe, bedaar een beetje!

Hier, drink eens. Is de dag je zo lang gevallen, m'n arme kerel?"

„Ja, o ja vader en — en wat is er met móeder?"

„Niets hoor! Moeder is gezond. En ik ben ook gezond, zoals je ziet."

Vader sloeg z'n arm om hem heen.

„Maar waarom kwam moeder dan niet, vader? En waarom bent u zo laat?"

„We moesten onverwacht de stad uit."

„O," deed Wout opgelucht. Hè, dat was hem een pak van 't hart. Hij schaamde zich nu over zijn tranen, veegde ze vlug weg, probeerde te lachen.

„En, vader, waar bent u héén geweest?"

„Naar oom Henk.”

Verwonderd keek Wout op. Naar oom Henk? Was dáár dan wat?

„Je begrijpt er niets van, hè vent,” hernam vader. „Nou, luister. Vanmiddag was ik net weer terug op 't kantoor, 't was even over half twee, toen ik door oom werd opgebeld. Er was een ongeluk gebeurd. Gelukkig was het goed afgelopen, maar ik vond toch, dat ik er met moeder héén moest.”

„Wat wàs er dan gebeurd, vader?”

„Vanmorgen was Fred met Jan en Piet gaan roeien. Toen ze op de terugtocht waren, zijn ze door storm en regen overvallen. Zonder dat ze het merkten, zijn ze toen te dicht bij een stoomboot gekomen. Je weet wel, dat bij zo'n boot een sterke zuiging is, hè? Daar zijn ze in geraakt en omgeslagen. Jan en Piet hebben direct de boot gegrepen en waren dus niet in zo'n gróót gevaar. Maar onze Fred, die er helemaal niet op verdacht was, is een eind weggeslagen. Onze Fred is bijna verdronken. Hij heeft geprobeerd te zwemmen, maar dat hield hij niet lang vol. Stel je ook voor, zwemmen bij zo'n storm en met alle kleren aan. Ja, met een winterjas aan zelfs. Dat houdt nièmand uit.

„Op de boot schijnen ze niets van het ongeval gemerkt te hebben en je neefjes dachten niet anders of ze zagen Fred voor hun ogen verdrinken. Toen ineens — er was van Fred al niets meer te zien — schoot er een motorboot op ze af. De mensen op die boot hadden het wèl gemerkt. De knecht sprong in 't water en na eerst een paar maal vergeefs gedoken te hebben, mocht het hem gelukken onzen jongen te grijpen. 't Had ook niet veel langer moeten duren, want Fred was al bewusteloos en had veel water ingekregen. Gelukkig was de dokter er gauw bij en die heeft Fred behandeld.

Toen oom opbelde, was natuurlijk het ergste voorbij, tegen twaalfen was het gebeurd, maar hij was het met me eens, dat we goed deden over te komen.

„Je begrijpt, hoe móéder schrok. Ze stond net klaar, om naar jóu te gaan, toen ik uit een taxi sprong en haar zei, dat ze direct mee moest naar 't station.”

Een paar keren had Wout iets willen zèggen, maar telkens had hij de mond weer gesloten.

Thans, nu vader even zweeg, vroeg hij: „En — en hoe is 't nou, vader?”

„Góéd gelukkig. Fred sliep, toen we kwamen. Hij zag èrg bleek, maar hij had dan ook heel wat doorstaan. Zelf had hij ook gemeend te moeten verdrinken. Vreselijke angsten had hij uitgestaan. Hij zei later: „'t was of ik úren gezwommen had.” 't Moeten toch maar enkele minuten geweest zijn.

„Och, och, je hadt het gezicht van dien jongen eens moeten zien, toen hij wakker werd en wij aan zijn bed stonden. Wat wàs hij blij! De dokter is ook nog weer geweest, terwijl wij er waren. Hij geloofde niet, dat Fred er kwade gevolgen van zou ondervinden. Morgenochtend zou hij komen kijken of Fred samen met moeder de reis naar huis kan ondernemen. Moeder is er gebléven, zie je! Als Fred wèg mag, brengt oom ze morgenavond met de auto thuis.”

Vader zwéég. Doodstil was het. Je hoorde alleen het tikken van de klok.

Toen ineens: „Váder!”

„Ja, Wout.”

„Vader, o, als ik er nou eens bij was geweest. Vader, dan zou ik verdrónken zijn. Ik kàn niet zwemmen.”

„Ja, m'n jongen,” antwoordde vader zacht, „dat hebben moeder en ik óók tegen elkaar gezegd.”

„O en — en ik —.”

„Nou een beetje kalm blijven, manneke!”

Toen — met z'n hoofd tegen vaders schouder vertelde Wout, hoe vurig hij gebeden had, of hij niet ziek zou worden, of hij méé zou mogen.

„En vader,” eindigde hij, „ik was er toch zo verdrietig om, dat ik niet verhoord werd. Dàt vond ik het èrgste.”

Stijf drukte vader z'n jongen tegen zich aan.

„Wout,” zei hij, „hoe héérlijk, hè, dat je gebed niet verhoord werd. Hoe heerlijk, dat God je in het ziekenhuis bracht, waar je niet verdrinken kon. Dat èrgste bleek ten slotte het bèste te zijn.

„Onthoud voor héél je leven, m'n jongen, dat God onze gebeden alléén verhoord, als het góéd voor ons is. Ja, dàn verhoort Hij ze, maar ook dan alléén. Wij weten nièt, wat het beste voor ons is, dat weet geen mèn's, nee, dat weet Gòd.

„Van dit gebed begrijpen we nu, waarom het goed was, dat het niet verhoord werd. Van de meeste gebeden weten we het nièt en zùllen we het nooit weten ook, denk ik. Dat hìndert niet. Gòd weet het en dat is genóég.

„Dat dit gebed niet verhoord werd — wel, daar zal je voor dānken, is 't niet?”

„Ja vader,” antwoordde Wout zacht.

„Wij ook, Wout, já, wij ook.”

„O vader,” zei Wout, terwijl die lastige tranen weer kwamen, „en ik ben zo ontevreden geweest en zo bokkig tegen Fred en zo raar tegen u en moeder.”

„Dat hebben we je vergeven, vent,” antwoordde vader. „Wij alle drie, hoor, Fred ook. Maar ònze vergeving is het voornáámste niet, dat wéét je wel, hè? Bid den Héére om vergeving, vergeet dat vooral niet, Wout!”

„Née vader,” antwoordde Wout uit de grond van zijn hart.

Wat was het rustig en veilig, zo met vaders arm om hem heen. En wat mocht vader lang blijven die avond. Anders moest hij met een kwartier al weg, maar nu kwam de zuster pas waarschuwen, toen het al acht uur geslagen had.

„De jongeheer heeft zó'n taaie dag gehad,” zei ze lachend.

Vader vertelde haar met een paar woorden, wat er gebeurd was. Toen ging hij.

„'t Is alles goed afgelopen, Wout,” zei de zuster, toen vader weg was. „Nu er niet meer aan denken, hoor! Rustig gaan slapen.”

Dat wóú hij wel. Ja, maar éér hij slapen ging, dankte en bàd hij.

HOOFDSTUK VIII.

WEER MET Z'N VIERTJES.

Vrijdagavond.

Daar zitten ze weer met z'n vieren aan tafel: vader, moeder, Fred en Wout.

Het is de eerste maaltijd, die ze samen gebruiken, want Wout is niet vanmorgen, maar vanmiddag thuisgekomen.

Moeder en Fred waren er gisteravond al.

Aan Fred merk je niets meer. Wout ziet nog wat bleek. Hij mag nog niet de hele dag op zijn. Vanmorgen heeft hij nog in bed gelegen, straks moet hij ook weer bijtijds naar kooi, maar hij mag in elk geval aan tafel mee-eten. Of hij dat fijn vindt. Nou!

't Is zo gezellig in de kamer. Overal staan bloemen.

Wout heeft zelfs een bouquetje naast zijn bord. Dat vindt hij leuk. Maar, wat hij op zijn bord krijgt, staat hem nog beter aan. Moeder heeft vandaag voor een feestmaal gezorgd. Het is ook feest.

Na het eten gaat vader lezen, zoals altijd. Fred geeft hem de Bijbel. Er liggen drie boekenleggers in. Bij welke zou vader de Bijbel openslaan?

Bij géén van de drie.

Even bladert vader. Dan klinkt het:

„Loof den Heere, mijn ziel, en al wat binnen in mij is Zijn heilige naam.

Loof den Heere, mijn ziel en vergeet geen van Zijn weldaden.

Die al uw ongerechtigheid vergeeft, die al uw krankheden geneest”

Eerbiedig en met meer aandacht dan anders luisteren de jongens. En als vader eindigt met:

„Loof den Heere, mijn ziel”, herhaalt Wout dat in stilte nog eens.

Nu gaat vader danken. Hij dankt voor de heerlijke maaltijd, die ze mochten ontvangen, ja, natúúrlijk, maar hij dankt er in 't bizonder voor, dat ze die weer sámen mochten gebruiken, dat God géén hunner heeft weggenomen, dat de Heere de jongens heeft willen redden van de dood, die toch zo héél dicht bij hen is geweest.

Vader vraagt, of God wil geven, dat ze nooit Zijn weldaden zullen vergéten, of ze dicht bij den Heiland mogen blijven, die ook voor hèn heeft geleden, die ook hún schuld heeft betaald, die ook hún zonde heeft verzoend. Vader vraagt, of ze Hem mogen liefhebben altijd en met héél hun hart en dan eens voor altijd bij Hem mogen zijn.

Na het amen is het enkele ogenblikken stil.

Dan zegt moeder: „Ja jongens, dàt is het voor-naamste: den Heiland toe te behoren. Nú heeft de Heere jullie leven willen sparen, maar eenmaal komt tòch de doodsure. Voor wie in den Heere Jezus gelooft en op Hem vertrouwt hoeft dat geen bänge ure te zijn, want door de dood gaat het dan naar het eeuwige leven. Bidt daarom dágelijks om dat geloof.”

„Ja,” zegt vader, „en dàt is een gebed, dat zéker verhoord wordt. Bij gebeden om schuldvergeving, om Gods kind te mogen zijn, om den Heere te mogen liefhebben, hoeven we nooit bang te zijn, dat ze onverhoord blijven.”

Als het gesprek weer over andere dingen loopt, zit

Fred een beetje onrustig op z'n stoel te draaien, kijkt nu eens vader, dan weer moeder aan. Hij heeft óók nog wat te zeggen. Dat wéten vader en moeder toch? Waarom laten ze hem nou niet eens aan 't woord komen?

Ha, moeder begrijpt.

„O ja,” zegt ze. „Fred heeft je nog wat te vragen, Wout! Een kleinigheid maar, hoor! 'k Hoop, dat je hem niet teleur zult stellen.”

Nieuwsgierig kijkt Wout z'n broer aan.

„Tja,” zegt Fred, „je zou me een gróót plezier kunnen doen. 'k Ben alleen bang, dat je nièt wilt.”

„O, bèst hoor,” antwoordt Wout.

„Beloof niet te vróég,” zegt vader. „Je weet nog niet welke zware opoffering hij van je verlangt.”

„Tóé, zeg òp,” commandeerde Wout.

„Nou, luister! Je zou me èrg gelukkig maken, als je van de zomer een paar weken met me naar Vèlp wou gaan.”

„Hè? Héús?”

„Ja! Dóé je het?”

Wout springt op, zó wild, dat moeder vol bezorgdheid roept:

„Wóút, voorzichtig toch.”

O, maar hij kàn haast niet voorzichtig zijn. Is dàt waar? Zullen ze samen naar Vèlp gaan?

Ja, 't huis daarginds is groot genoeg, heeft tante gezegd. Er is wel een plaatsje voor de jongens in te ruimen, dus als ze zìn hebben

Nou, òf ze. Zo blij als die Wóút nou toch is

Als hij een half uurtje later naar bèd gaat, zegt hij:

„Ik slaap nog in geen uren. 'k Heb zoveel prèttigs om aan te denken!”

Maar, als Fred een uur later boven komt, slaapt de jongeheer als een mol.

Fred roept er moeder bij.
„Och moeder, kom toch eens kijken, hoe uw jongste
zoon wakker ligt. Die stakker!”
Als moeder zich over haar jongen heenbuigt, glim-
lacht hij in z'n slaap!
„Die droomt van Vèlp,” fluistert Fred.
Moeder knikt. Ja, ze gelooft het óók.
Och, och, Vèlp 't Zàl toch zo fijn worden.

